

ВИДІННЯ

ГІГАНТСЬКЕ ЧОРНЕ ТІЛО, укрите лускою, ковзає по траві. Рик самця горили примушує землю здригнутися. Пронизливий крик з неба. Трава, бруд, каміння, друзки. Десь глибоко під землею вчуваються удари, наче серцебиття, таке ж давнє, як і сам час. З'являється обрис крутих рогів, що потім зникають.

Сон завжди починався однаково. Конор закліпав, засліплений сьайвом над головою. Він прикрив очі рукою, намагаючись відгородитися від нього, але світло все одно пронизувало наскрізь, зробивши шкіру його долоні червоною й напівпрозорою. Щось золоте майнуло перед очима. І відразу ж зникло. Здається, це було листя. Конор натужно спробував сісти. Суха й розтріскана земля під ним руйнувалася. Вона помирала.

Він почув голос:

— Коноре! Це кінець епохи. Ти потрібен нам тут.

«Теллун?» — подумав Конор. Незабаром він усвідомив, що то полум'я випромінювало сліпуче сяйво. Вогонь був усюди.

— Коноре!

Конор сіпнув головою в бік знайомого голосу. Коли очі призвичаїлись до світла, він розгледів, що лежить край урвища, а неподалік стоїть Мейлін, скута кайданками. Вона кинулася до одного із членів ордену Зелених Мантий, що стояв найближче, і штовхнула його на землю. Джі безпомічно озирнулася. Роллан зійшовся у жорстокій битві з величезною змією. Змія стиснула його своїми кільцями, піднімаючи в повітря. Неподалік Абеке й Ураза намагалися відбити сотні загарбників.

— Бриггане! — Конор спробував вигукнути ім'я свого вовка, щойно йому вдалося звестися на ноги. Він хотів бігти до своїх друзів. Але рухатися чомусь було надзвичайно важко. — Бриггане, ну ж бо! Ми повинні допомогти їм — де ти?

Він усе кликав і кликав свого вовка, поки не усвідомив, що той знаходиться в пасивному стані. Але щось було не так. Що довше

Конор дивився на татуювання, то невиразнішим воно ставало, аж доки він не міг сказати, чи воно було там узагалі. Його серце охопив жах.

— Коноре!

Знов прозвучав рик самця горили, змушуючи землю під ногами здригатися. Конор глипнув на масивну скелю позаду нього, де Роллан боровся зі змією. Там стояв Великий Примат. Одним кулаком він гамселив себе в груди, а другим стискав щось, схоже на звивистий золотий жезл, від якого розливалось дивне, ефірне світло.

Примат обернувся до нього, такий жахливий, що в Конора мороз пішов поза шкірою. Тінь звіра падала на Конора, вкриваючи кожен сантиметр землі, скільки сягало око. Коли мавпа побачила хлопця, її очі загрозово примружилися. А потім Ково закинув голову назад, знову заревів і напав на нього.

«Біжи!» — наказав собі Конор, але здавалося, що його кінцівки розтягуються, ніби густа патока. Він спробував пришвидшитися, але скидалося на те, що йому щось заважає рухатися. Самець горили позаду нього вискочив уперед, його могутні кінцівки важко гупнули об землю. Конор біг на край кручі,

не знаючи, що робитиме, тільки-но потрапить туди. Він зупинився над самим проваллям, розмахуючи руками. З-під його черевиків посипалося каміння, що зливою зірвалося у прірву. Далі бігти було нікуди.

Примат клекотів позаду нього. Зараз він був украй близько. Кононр посунувся ближче до урвища. Куди б хлопець не поглянув, усюди він бачив своїх друзів, які програвали війну, б'ючись проти значно сильніших ворогів. Члени ордену Зелених Мантий падали перед загарбниками, полум'я дедалі вище здіймалося в небо на тлі голої землі, що конала в агонії.

Самець горили підбіг до нього. Черевик Конора зісковзнув. Хлопець намагався втриматись, але його погляд вихопив лише близьке мерехтіння жаских очей самця горили. Кононр балансував на краю.

Величезний орел з'явився над головою. Його крила переливалися від бронзового до білого, затуляючи сонце. Кононр підняв очі та вражено побачив Тарика, який сидів верхи на орлі, мантия розвівалася за спиною товариша.

— Тарику! Ти живий!

Невимовна радість і полегкість охопили хлопця від одного погляду на знайоме обличчя. Тарик тут. Отже, все буде добре.

Чоловік простягнув руку в рукавиці до Конора, і хлопець потягнувся, щоб ухопитись.

Але це був не Тарик.

Обличчя змінилося. Добрі, знайомі очі перетворились на холодні й підступні. Конор усвідомив, що дивиться в обличчя Шейна. Той посміхнувся йому, вишкірившись. Ген-генрик самця горили змішався із глибоким голо-сом Теллуна. Шейн відпустив руку — і Конора поглинула зяюча безодня.

ЛУНАТИК

ЦЕ БУВ ХОЛОДНИЙ, дощовий ранок у замку Зелених Мантій. Роллан загорнувся в свій плащ — точніше, *Тарикову* зелену мантію — щільніше закутав свої плечі та підійшов до головного входу, де Абеке разом із Уразою оглядала похмурий краєвид. Кораловий Восьминіг висів на його шиї, важко стукаючись об груди під час кожного кроку. Він піймав себе на думці, що постійно хоче торкнутися його. Після всього, що сталося: Шейнової зради, перетворення Мейлін, Тарикової смерті — він не міг дозволити собі втратити один із двох талісманів, що залишилися.

Скільки минуло відтоді, як Шейн утік із талісманами? Декілька тижнів? Однак здавалося, ніби все це сталося вчора. І вони тут, досі збирають членів ордену Зелених Мантій з усього світу, нарощуючи сили, щоб зіткнути-

ся із загарбниками. Він зціпив зуби від розпачу. Якби Тарик був тут, він би порадив Ролланові не хвилюватися, заспокоїтися й обміркувати все тверезо, дозволити собі посумувати. Тільки тоді, коли розум стане ясным, рухатися вперед. Але все, що Роллан міг робити цими днями, це метатися замком, очікуючи на наказ виступати, щоб повернути талісмани, зупинити Примата Ково і врятувати Мейлін.

«І врятувати Мейлін».

Його пальці на мить завмерли на Кораловому Восьминогу. Її порятунок здавався неможливим. Іноді, коли Роллан спілкувався з товаришами, він ловив себе на думці, що шукає Мелін, аби розповісти їй новий жарт. Він хотів її розвеселити і тільки потім усвідомлював, що її тут немає. Вона далеко.

Роллан зітхнув. Він не повинен дозволяти собі думати про те погане, що сталося. Хлопець заплющив очі, глибоко вдихнув і спробував уявити, що Тарик усе ще блукає десь у замку, а Мейлін спить у кімнаті нагорі. Він знав, що це неправда, але зараз змусив себе повірити у вигадку, щоб стримати свої темні думки.

Погода. Ось про що можна думати безпечно. «Я подумаю про погоду».

Уже вкотре за сьогоднішній ранок Роллан дивувався примхам погоди. Давно мав би настати сухий сезон, але впродовж усього останнього тижня, коли Олван уже приготував їхню армію до виступу, небо не тішило нічим, окрім сірих хмар і постійного дощу. Навіть тварини несподівано почали поводитися дуже дивно. Наприклад, птахи почали мігрувати, хоча до пори пташиних перельотів було ще далеко. От і зараз, коли Роллан поглянув на небо, то побачив пташину зграю, що двома величезними ключами рухалася на південь.

— Уперед, Ессикс, — прошепотів хлопець своєму яструбу, який сидів на його плечі. Якби Ессикс продовжувала там сидіти, в нього б, напевно, розболілася спина. — Я знаю, ти хочеш полювати.

Але, здається, Ессикс також була не в гуморі. Вона щось прошебетала, розпушила пір'я, щоб струсити краплі води, і вмостилась якнайзручніше. Здавалося, вона воліла зостатися на місці та не вирушати на ситне полювання. Роллан поспостерігав за нею деякий час. Щойно, коли вона повернулася, аби почистити пір'я на своєму хвості, його плече пронизало болем, але він вирішив, що краще зараз не чіпати її. Не йому докоряти яструбу за поганий настрій.

Можливо, Ессикс ненавиділа чекати так само, як і Роллан.

До того часу як він дістався входу в замок, мряка перетворилася на дощ. Краплі води падали на його мантію. Ураза спостерігала за тим, як він наближається. Вона нервово розмахувала хвостом. Хоча Ураза і не була його звіродухом, Роллан припускав, що вона теж, певно, стомилася чекати.

Абеке стояла поряд із нею, прихилившись спиною до арки і неуважно погладжуючи оксамитове хутро на голові самиці леопарда. Дівчина не звернула жодної уваги на Роллана, коли він підійшов і став поруч із нею. Гранітний Баран — їхній другий талісман висів на її шії. Світло-сірий кулон помітно виділявся на фоні темної шкіри.

— Гей! — промовив Роллан. — Я знаю, що тобі пропонували стати Заклинателькою Дощу в твоєму селі й таке інше, але чи не могла б ти обережніше поводитися з усіма цими заклинаннями?

Він звів очі до неба для виразності.

Абеке поглянула на Ролланів плащ, а потім знову повернулася до споглядання похмурого пейзажу. Не було схоже, що її потішив його жарт. Роллан зніжковів.

— Привіт, — просто промовила вона. Роллан став серйозним. — Олван казав, що ми незабаром зможемо вирушити. Немає нових повідомлень?

Він похитав головою. Вони відрядили до інших країн десятки буревісників і голубів своїм союзникам — Зеленим Мантіям і друзям, сподіваючись, що хоч хтось із них отримає заклик про допомогу вчасно, аби прийти на підмогу. Абеке відправила декілька голубів до Ніло, щоб доставити новини своєму батькові та сестрі.

«Друзі, ми прямуємо до Стетриолу через тиждень. Нам потрібна ваша допомога».

Наскільки було відомо Ролланові, батько Абеке не відгукнувся.

— Шкода, — відповів він.

Вона вдячно кивнула, опустила очі та знову відвернулася.

Роллан закусив губу, вперше дотепний вислів не крутився в нього на язиці. Де ж поділися всі гарні жарти, коли вони так потрібні? Абеке, як і завжди останнім часом, задумливо споглядала обрій. Роллан здогадувався, що вона, мабуть, розмірковувала про зраду Шейна, і про те, як Мейлін змусили піти проти них. Але водночас вона опускала очі від сорому,